

ROMÁN

AL
press

edice
KLOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ
**S CEJCHEM
DÁBLA**

KDYŽ NA KARLŠTEJNĚ VLÁDLA
KATEŘINA BECHYŇOVÁ

edice
KIO/KAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

S CEJCHEM DĚBLA

KDYŽ NA KARLŠTEJNĚ VLÁDLA
KATEŘINA BECHYŇOVÁ

edice
KLOKAN

Copyright © Oldřiška Ciprova, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprova, 2018
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-713-6

*Vladce Peroutkové, Kateřině Janouškové
a dalším mně blízkým lidem,
pro které nejsou Lásky a Přátelství jen prázdná slova.
Vážím si toho, že vás mám.*

Olu

1. KAPITOLA

HVOZD U KOMÁROVA, PODZIM 1525

Kateřina z Komárova otevřela oči a zjistila, že leží na studené zemi s hlavou napůl zabořenou v bahně. Neměla tušení, jak dlouho to trvá, vnímala jenom tíživé ticho kolem sebe. Bolelo ji celé tělo, ve spáncích jí tepalo, ale v tu chvíli si nedokázala vůbec vzpomenout, jak se stalo, že skončila sama tady v lese.

Přejela si rukou po čele a nahmatala bouli.

Rukama se dotkla sukně a zjistila, že má na sobě jezdecký úbor.

Ó, ano, jela přece na koni. Nechala si osedlat hřebce Flora a vydala se na projížďku. Chvíli sbírala na slunečné stráni třezalku a potom zase jela dál, protože jízdu na koni milovala; a byla dobrá jezdka, přesto se nejspíš stalo, že ji ten hloupý kůň shodil.

Posadila se a rozhlédla se kolem sebe, ale hřebce nikde neviděla.

„Proboha!“ zamumlala. „Zatracený kůň.“ S námahou se postavila na nohy a ucítila ostrou bolest v rameni.

Dlouze a hlasitě zahvízdala.

Bez Flora se domů nedostane, Bůh ví, v jaké části lesa vůbec je. Napnula uši, ale neslyšela dusot kopyt ani praskání větviček. Ne, kuň je určitě někde daleko a nechal ji uprostřed lesa samotnou.

„Vrať se, ty hloupé zvíře,“ zvolala zlostně a znovu hvízdla, ale kuň se neobjevil. Nejspíš už dávno zamířil domů.

No, aspoň tak. Podkoní Michal si všimne, že Flor přijel bez jezdčyně a vydá se ji hledat. Při myšlence na Michala se Kateřina bezděky pousmála, ale hned pak ji napadlo, že Michal si netroufne opustit tvrz bez svolení pána, a tak Florův návrat oznámí jejímu otci, Jiřímu z Komárova.

Kateřina poklesla na mysl.

To se zas otec bude vztekat, a ona to strašně schytá.

Otec ji trestal krutě, měl už takovou zlostnou povahu; stačilo málo a vzal na ni bič.

Rozzlobená na koně i sama na sebe udělala pár tápavých kroků vpřed; vtom slyšela prasknout větvičku.

„Flore,“ zavolala a zas hvízdla

Ale zvíře se nevracelo.

Kuň je určitě doma, a i kdyby nebyl, tady v lese ho nenajde. Rychle se stmívalo, tma kolem houstla.

„K čertu!“ ulevila si a odkopla z boty kus bláta.

Zastrčila si pod kapuci prameny neposlušných, medově plavých vlasů a vydala se směrem, kde mezi stromy probleskl poslední zbytek světla. Sotva udělala na roztřesených nohou pár kroků, znovu zachrastila větvička.

Kateřinu zamrazilo. Měla pocit, že ji někdo pozoruje.

Rychle se ohlédla. Viděla v šeru stín nebo pohyb? A pak – srdce se jí zastavilo a v krku jí vyschlo. Mezi keři spatřila vysokého muže.

Možná o mně neví, napadlo ji, ale okamžitě bláhovou nadějí zaplašila.

Muž jistě slyšel, jak volá na koně, hvízdá a nadává.

Nemotorně o krok ustoupila; sice muži pořádně neviděla do obličeje, ale vycítila, že na ni zírá. Určitě jí nechce udělat nic dobrého.

Proč by jinak mlčel?

Zděšeně polkla a snažila se přesvědčit samu sebe, že jí ten člověk neublíží.

„Já... Hledám svého koně,“ pronesla drsným hlasem a doufala, že to zní rozhodně a povýšeně, aby neznámého trochu zastrašila

Neodpověděl.

„Kdo jsi? Co chceš?“ zeptala se.

„Myslím, že víš, co chci.“

Ach Bože.

„Máš určitě něco, co by se mi hodilo,“ dodal muž. Měl hluboký, chraptivý hlas.

Výsměšný.

A i v šeru se dalo poznat, že má ošuntělé šaty a že jeho tvář hyzdí jizva.

To všechno si Kateřina uvědomovala a o to důrazněji pronesla:

„Ne, nemám. Nic u sebe nemám.“

„Lhářko!“

„Jela jsem na koni a spadla jsem. A dá rozum, že si na projížďku neberu žádné cennosti,“ pokračovala horečně: „A teď toho koně hledám. Je to velký černý hřebec. Neviděl jsi ho náhodou?“ Zároveň nenápadně couvala; doufala, že se jí v příští chvíli podaří rozběhnout a ztratit se ve tmě.

„Ne, to neviděl,“ uchechtl se muž a udělal směrem k ní pár rázných kroků. „Ale tatík ti jistě pořídí jiného.“

Kateřina strnula na místě. Snad v ní nepoznal dceru zemanu z Komárova!

Co když nejde jen o nějaký měšec s mincemi? Co když toho bídáka napadlo, že ji unese a bude požadovat výkupné?

Nebo opravdu chce udělat ještě něco horšího?

Muž se zas zasmál; i v šeru zahlédla záblesk jeho bílých zubů.

„Ty asi netušíš, že jsem tě sledoval až sem.“

„Ne... já...“

Vtom jí něco došlo. Zvedla ruku a dotkla se zlatého řetězu s křížem, který měla kolem krku. Když spadla z koně, jistě jí vyklouzl z výstřihu šatů a cizinec to nepřehlédl. Muž udělal další krok vpřed.

„To je zlato?“ chtěl vědět s očima upřenýma na křížek s rudými granáty; marně se ho snažila schovat, dokonce si uvědomila, že se ve světle vycházejícího měsíce asi leskne..

„Ano,“ hlesla vystrašeně.

Cizinec zavrčel, jak když pes ucítí kost.

„Ale do toho ti nic není. Nech mě na pokoji,“ řekla zvědavě a zase začala couvat.

„Ne.“ Muž se podivně pousmál, skoro jako by ji litoval. „Pošetilá děvče.“

Utíkej! blesklo Kateřině hlavou. Hned!

Otočila se a dala se do zběsilého běhu přímo do hloubi lesa. Dobrý Bože, proč se jen nedala na útěk dřív!

Než domyslela, zakopla o kořeny stromu. Natáhla ruce před sebe a padala na zem. Když dopadla, ucítila bolest v zápěstí a se zaúpěním zalapala po dechu.

Ten bastard ji pronásledoval. Slyšela jeho těžké kroky.

„Kam si sakra myslíš, že půjdeš?“ vyštěkl. Temná postava ji popadla za bolavé rameno a neurvale vytáhla na nohy. „Mně neutečeš.“

Kateřina věděla, že je to pravda. Octla se sama daleko od tvrze, v doslechu není nikdo, kdo by uslyšel její křik.

„Nech mě být,“ dostala ze sevřeného hrdla

„Ne.“

Lupičovy silné prsty se jí zaryly do masa a druhou rukou se jí snažil servat z krku zlatý řetěz.

Do Kateřiny vjel tak obrovský vztek, že vytlačil všechen předchozí strach. „Nech mě být, ty mizero!“ zaječela. „Můj kůň se vrátil beze mě, určitě mě budou hledat. Zmiz, dokud máš čas!“

„Nežvaň, ty malá čubko! Dáš mi, co chci!“

Muž jí zkroutil ruku. Kateřině ramenem projela bolest, ale tu už nevnímala. Cítila jen nekonečnou nenávist k lapkovi. Zabíla by ho, kdyby mohla!

Muži se pořád nedařilo servat jí řetěz z krku, a tak sáhl k pasu pro dýku a snažil se řetěz přetnout.

Kateřina se stále bránila. Práli se spolu, zmítali jeden druhým. Muž nakonec shodil Kateřinu na zem a přilehl na ni, ale ona se bránila jako divoká šelma.

Převalovali se po zemi, ani jeden nechtěl povolit. Lapku hnala touha po zlatě, Kateřina zas byla plná hněvu, a ten jí dodával sílu za tři.

Chytila lupiče pod krkem a stiskla. Zemři, blesklo jí hlavou a svírala mu krk stále silněji.

On však stihl nahmatat dýku a přitiskl ji Kateřině k hrdlu.

„Teď tě zabiju,“ zasípal z posledních sil a odtáhl ruku, aby mohl zasadit smrtící úder.

Kateřině se hrůzou rozšířily panenky, přesto zaječela:

„Ne! Já zabiju tebe!“ Dlaně se jí v té chvíli proměnily v železné svěrače; všechna nenávist a strach, které k lupiči cítila, jako by se zhmotnily a dodávaly jí nadpřirozenou sílu.

Lapka se začal dusit a pustil dýku; upadl do bezvědomí. Kateřina se rozřeseně postavila na nohy. Pryč odtud!

Pak na zemi zahlédla dýku, lesknoucí se v měsíčním světle jako diamant. Byla to krásná zbraň, ten odporný chlap ji jistě někde ukradl.

Kateřina omámeně dýku zvedla a začala si prohlížet její vykládanou rukojeť. Vtom za zády slyšela zapraskat větvičku. Zděšeně se otočila a sevřela dýku v ruce.

Nikdo tam však nebyl. Něco se jí zdálo.

Ovšem zbraň si ponechám, rozhodla se, může se hodit! Navzdory situaci cítila pýchu, že se dokázala lupiči ubránit.

Bohužel si nevšimla, že se probral, otevřel oči a číhá na její další pohyb.

Když přecházela kolem něho, dokázal se bleskurychle natáhnout; chytil ji za kotník a škulbl.

Kateřina spadla na záda a zařvala jako raněné zvíře. Rozzlobeně k sobě stiskla zuby a zuřivě se drápala na kolena.

Když lapka spatřil její výraz, najednou vytušil, že tohle je jeho konec. Poslední, co si pamatoval, byly její vyceňené zuby a křečovitě natažená paže s jeho dýkou.

Kateřina bodla. Silně a rázně.

Lupič hekl, z těla vytryskla krev. Kateřina mířila přesně, zabila ho tou jedinou ranou, přesto nebyla spokojená. Zuřivost, která jí zaplavila, musela ven. Musela se toho pocitu nějak zbavit.

Zvedla ruku a bodla znova.

A znova.

Bodala a bodala.

Nevníkala nic, jenom obrovský vztek.

Nevníkala ani, že se za jejími zády objevila skupinka mužů.

Omdlela.

2. KAPITOLA

Když Kateřina přišla k sobě, viděla, že její otec a tři muži ze dvora hloubí jakousi jámu. Jedním z těch mužů byl mladý podkoní Michal.

Kateřina pochopila, že kopou hrob pro lupiče.

Ryli vším, co se tady v lese dalo najít, hlavně velkými větvemi, které se však každou chvíli lámaly a muži museli hledat další.

Otec přispíval hlavně tím, že rýpal do půdy šavlí, švihal si jezdeckým bičíkem do vysokých jezdeckých bot, nadával a vztekal se.

„Sakra, dělejte rychleji!“

„Jak rychleji?“ ozval se jeden z mužů. „Nemáme žádné nářadí. Zkuste si to sám, pane.“

Otec zvedl ruku s bičíkem, jako by ho chtěl uhodit, ale potom si to rozmyslel.

Potřeboval je. Potřeboval, aby mu pomohli zahladit stopy po tom, co se tady odehrálo.

„Stačí to takhle, pane?“ zeptal se ho muž po chvíli. „Víc to nepůjde, zem je dost tvrdá.“

Otec se podíval na mělkou jámu, kterou se jim podařilo vyhloubit.

Pokrčil rameny.

„No dobře, našťestí jáma nemusí být moc hluboká,“
přikývl.

„To nemusí, pane,“ souhlasil druhý muž. „Tady ho nikdo nenajde.“

„Ani ho nikdo hledat nebude,“ odfrkl první chlapík.

„Proč myslíš?“ zeptal se otec.

„Jistě je to vojenský zběh, pane. Podívejte se na ty šaty. Nemá kabát, ale kalhoty jsou určitě od uniformy. A taky ta jizva na tváři. Bude jich mít po těle asi víc... zběh z turecké vojny, takových teď je. Stejně by ho čekala šibenice,“ přemítal chlapík nahlas, ale lhostejným tónem.

Kateřina se pohnula.

Otec si toho všiml.

„Tak už ses probrala?“ Ukázal bičíkem na mrtvé tělo. „Vidíš, cos způsobila svým touláním? Tohle si my dva ještě spolu vyřídíme. Teď pojedeš domů.“

Otec se otočil. „Michale,“ zavolal na mladého podko-
ního. „Nech kopání, doprovázíš slečnu zpátky na hrádek. Posad ji na svého koně a veď ho za uzdu. Pomalu, když je tak pomlácená.“

Přitom se ušklíbl a švihl bičíkem do vzduchu. „A doma, až se vrátím, si se slečnou popovídáme od plic.“

3. KAPITOLA

Kateřina seděla na koni, Michal držel uzdu. Kráčeli zvolna temným lesem, na cestu jim svítil měsíc.

Kateřina upírala oči na Michalova široká ramena a napadlo ji, jak je ráda, že ji domů doprovází právě on. Když se dívala na mladého podkoního, skoro nemyslela na trest, který ji jistě od otce čeká.

„Jste velmi odvážná, slečno,“ otočil se na ni Michal s úsměvem. „Kdo by řekl, že se taková křehotinka dovede ubránit urostlému chlapovi.“

„Hrozně jsem se bála,“ přiznala Kateřina a sklopila oči.

Michal se pousmál. „My se taky báli, když kůň přiběhl domů sám. Já asi nejvíc.“

„Bál ses o mě?“ vydechla uzardělá Kateřina.

„Samozřejmě, slečno. Šafář hned běžel za vaším otcem a co nejrychleji jsme se vydali po vás pátrat. Bylo štěstí, že se kůň vrátil domů. Je to chytré zvíře.“

Kateřina si vzpomněla, jak na svého koníka předtím nadávala, a potají se uculila.

„Všimla jsem si, že o mého koně dobře pečuješ,“ pochválila podkoního.

„Je to krásný kůň,“ pokrčil Michal rameny a hleděl upřeně před sebe.

Kateřina se zasmála:

„Máš pro něj slabost, vid’?“

Michal k ní znovu zvedl hlavu:

„Stejně jako pro jeho paní,“ šeptl.

Kateřina neodpověděla, jenom zrudla rozpaký. Bezděky si sáhla k pasu, kde měla předtím uvázaný pytlík s natrhanou třezalkou.

„Ztratila jsem pytlík s bylinkami,“ pleskla snad jen proto, aby se zbavila ticha, které se mezi nimi rozhostilo. Nadechla se. „Budu pro ně muset jet znova.“

Michal zareagoval přesně tak, jak si potají přála:

„Doprovodím vás.“

„Vždyť nemůžeš jenom tak odejít od práce,“ namítla, přesto jí srdce zaplesalo.

„Příležitost se najde. Třeba řeknu, že jdu plavit koně. Příležitost se vždycky najde – tedy jestli chcete.“

„Chci.“

Zas chvíli mlčeli.

„Nechceš si sednout na svého koně?“ navrhla Kateřina najednou; napadlo ji to nejspíš proto, aby mu taky udělala radost, když dal najevo, že se mu líbí.

Podkoní se zastavil a podíval se na ni se zvláštním výrazem v očích.

„Abys nemusel jít pěšky,“ vysvětlovala překotně a cítila se najednou strašně hloupě. Možná že prozradila příliš moc!

„Jestli chcete, tak rád,“ usmál se Michal vřele a ona mu byla vděčná, že ji nenechal tonout v rozpacích.

Vyhoupł se před Kateřinu na koňský hřbet. Musela se o něj opřít, aby se udržela. Najednou se dotýkali víc, než čekala, a ta blízkost ji znervózňela natolik, že se pustila a málem z koně sklouzla.

Michal se na ni podíval přes rameno. „Jestli se nebudete držet, brzy spadnete, slečno.“

Chytla se ho pevněji.

„To je lepší, slečno.“ V jeho hlase zazníval zvláštní tón, z něhož jí naskakovala husí kůže.

Jeli zvolna lesem a Kateřina zjistila, že sotva zavře na vteřinku oči, začne z koně sklouzávat. Má se podkoního chytit ještě pevněji? Vtom jí Michalův hlas zašeptal do ucha:

„Jste unavená a zmožená, slečno. Není koneckonců divu.“ Ještě jemněji dodal: „Mohla byste si zdřímnout.“

Odtáhla se od něj. „Jak to mám udělat? Vždyť jedeme na koni.“

„Nenechám vás spadnout, slečno. Opřete se o mě a klidně spěte.“

Bylo to lákavé. Houpavý krok koně Kateřinu kolébal a ona se o Michala opírala stále víc, až ho pevně objala kolem pasu. Proč by nakonec nemohla? Ještě nikdy se žádného muže nedotýkala a rozhodla se, že se tomu nebude bránit. Je tak silný a krásně hřeje.

Chytil ji za předloktí. „Vidíte? Budu vás držet.“

Naposledy zamrkala, pak zavřela oči a usnula.

4. KAPITOLA

Přesně jak Kateřina předpokládala, otce do rána vztek nepřesel. Skoro za svítání vtrhl do její ložnice, vytáhl ji z postele a zbil ji bičíkem tak, že její nářek bylo slyšet po celém nádvoří.

Hned jak otec odešel, Kateřina nakázala služebné Anně, aby ji ustrojila do jezdeckého.

„Ale slečno,“ namítla Anna, „jak asi chcete sedět v sedle, když –“

„Mlč,“ okřikla ji Kateřina. Nechtěla poslouchat řeči o své zbičované zadnici.

Zamířila ke stájím a se zatajeným dechem přemítala o tom, jestli tam narazí na hezkého podkoního, který ji včera vezl domů. Netoužila po projížďce, jak se Anna domnívala, chtěla znovu zažít ten zvláštní naléhavý pocit vzrušení, co včera cestou k tvrzi cítila. Při vzpomínce na mladíka se pousmála. Bylo moc hezké se přitisknout k jeho mužnému, hřejivému tělu.

Rozechvěle vkročila do stáje a sotva udělala pár kroků, spatřila toho, na koho myslela. Polekaně ustoupila.

„Ach,“ uniklo jí ze rtů.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravil ji Michal a ona cítila, jak jí rudnou tváře. Bylo zvláštní se na něj dívat po tom, co

spolu prožili intimitu pro Kateřinu do té doby neznámou. Toužila vědět, jestli má podkoní podobné pocity, ale nena-
padlo ji, jak na včerejší hezké chvíle navázat, aniž by se
přitom ponížila.

„Je vám dobře?“ zeptal se Michal starostlivě a upřel na
ni pohled.

„Ano.“ Kateřina se plaše usmála. „Byla jsem včera
hodně vyděšená, ale už mě to přešlo.“

„Já jsem myslel... po dnešním ránu...“, pravil Michal
rozpačitě a nepřestával se na ni upřeně dívat.

„Ach –“ Kateřina zrudla ještě víc. Samozřejmě, že Mi-
chal ví o jejím výprasku, vědí to zřejmě všichni. Cítila se
nepříjemně, ale zároveň ji jeho starost těšila.

„Ano,“ hlesla pak bezmocně a do očí jí vstoupily slzy.

„Neplačte, slečno,“ promluvil Michal tiše. „Mrzí mě, že
na vás byl otec tolik zlý.“

„Občas mě trestá trochu tvrdě,“ zamumlala Kateřina za-
hanbeně a stydlivě zvedla k Michalovi uslzené oči. Konej-
šivě se na ni usmál a přistoupil o krok blíž. Najednou se
ocitl tak strašně blízko, že se skoro dotýkali těly.

Myšlenky na ranní výprask byly rázem ty tam.

Kateřina se upřeně zadívala na Michalova ústa. Smyslná
ústa, a hrozně lákavá! Pak se mu podívala do modrých očí
svítících jasnou výzvou, což i přes svou nezkušenost oka-
mžitě pochopila. K vlastnímu úžasu si musela přiznat, že
i ona ho touží políbit. Michal už určitě nějakou dívku po-
líbil, ale Kateřina chtěla, aby to i tak pro něj bylo výji-
mečné. Že to opravdu musí být ten nejpozoruhodnější
polibek, jaký kdy zažil.

Zvolna zvedla paže a ovinula je Michalovi kolem krku.
Stoupla si na špičky, naklonila se k němu a její něžná ňadra
se přitiskla k jeho tvrdé, svalnaté hrudi. S pootevřenými
rty zvedla ústa k jeho, až se jich téměř dotkla. Zarazila se,
když se jejich teplý dech spojil. S pohledem upřeným do

jeho očí pomaloučku sklopila řasy, až jí spočinuly na tvářích. Čekala, dokud se Michal svými rty nedotkl jejích, potom se k němu přitiskla ještě víc a vzápětí se dychtivě poddala jeho vášnivým, naléhavým polibkům. Když se jeho majetnická ústa konečně odtrhla od jejích rtů, zvedla řasy a šťastně se usmála.

Nikdy předtím nepocítila nával tak sladkých pocitů. Bylo to úžasné! A v té chvíli si slíbila, že si tenhle úžasný prožitek nenechá vzít.

Že tohle je začátek něčeho nádherného...

5. KAPITOLA

Na tvrzi se roznesla zvěst – slečna se bude vdávat! Otec jí našel skvělého ženicha, pana z Bechyně, purkrabího na Karlštejně.

Služebnictvo to probíralo od rána do večera. Pravda, pan z Bechyně je už trochu postarší, ale zase vznešený a bohatý. Pro slečnu terno. Jen by si měla dát pozor na to, co dělá. Vždyť ona se v poslední době chová hodně nerozumně!

Kateřině se zpráva o chystaném sňatku donesla skoro náhodou – vlastně jí o tom řekla Anna.

Kateřina strnula.

Jak by se mohla vdát za cizího muže?

Miluje Michala. On jediný jí rozumí. Je něžný, chápavý. Jak by mu o sňatku dokázala říct?

Ale jak by mohla odmítnout otcovo přání? To nedokáže! To není jen tak! Svěří se Michalovi, třeba jí něco poradí. Nebo ji aspoň utěší...

Uvnitř stáje panovalo příjemné teplo, ve vzduchu se vznášel pach koní, kůže a sena. Michal uchopil rozechvělou Kateřinu za obě ruce a přitáhl ji k sobě.

Už si všechno řekli.

Jestli se ona vdá, on ji musí mít první, jinak by zešílel.